

σχήματα, δηλ. τὸ νοεῖν ἀνεξαρτήτως τοῦ νοῦς, διότι αὐτὸς ὥρισε τὴν φιλοσοφίαν ὅτι εἶναι νόησις νοήσεως (Μετὰ φυσ. λ. 9.) — Ἐτι εὐκρινέστερον ἐξηγεῖ τὴν ιδέαν τοῦ ὁ Σταγειρίτης ὅταν λέγῃ: «Αὐτὸν δὲ νοεῖ ὁ νοῦς κατὰ μεταλήψιν τοῦ νοητοῦ, νοητὸς γὰρ γίνεταί θιγγάνων καὶ νοῶν, ὥστε παύτὸν νοῦς καὶ νοητόν» — ὁ γὰρ δεκτικὸν τοῦ νοητοῦ καὶ τῆς οὐσίας, νοῦς, ἐνεργεῖ δὲ ἔχων. [αὐτόθι 57]. » Οὐτε ἐζήτησε ποτέ διὰ συλλογιστικῶν σχημάτων ν' ἀποδείξῃ μεταφυσικὰς ἀληθείας, ἀλλὰ διὰ τῆς νοήσεως, ἥτις ἔχει τὸ θάρρος ν' ἀτενίσῃ τὸ νοητόν καὶ νὰ ἐξετάσῃ κατὰ βάθος, ἀναλύουσα τὸ ἐμπεριχόμενόν της καὶ ἐξακολουθοῦσα αὐτὸ καθ' ὅλας τὰς συνεπείας του χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ἐνώπιον τῆς ἀντινομίας, διὰ τῆς ὁποίας μάλιστα φθάνει εἰς τὴν ἀνωτέραν ἐνότητα καὶ τὴν πραγματικὴν ιδέαν. Αὕτη μόνη διότι εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὴν διάκρισιν καὶ τὸν προσδιορισμὸν της.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ὥρισε τὴν μέθοδον τῆς μεταφυσικῆς καὶ κατὰ τοῦτο φαίνεται ἐμπειρικός, ὅπως ἐμπειρικῶς ἐκθέτει καὶ τὸ ὄργανόν του, χωρὶς νὰ κάμῃ ἄλλην χρῆσιν αὐτοῦ.

Μόνη ἡ φιλοσοφία, ἥτις ἀσχολεῖται περὶ μεθόδου, περὶ τοῦ πῶς νοοῦμεν, περὶ τῆς σχέσεως μεταξὺ νοῦς καὶ νοητοῦ, περὶ ἰσχυρισμοῦ καὶ ἀντικειμένου, μόνη ἡ τοιαύτη φιλοσοφία δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην ῥιζικῆς μεταρρυθμίσεως. Ἡ ἐκλεκτικὴ μέθοδος ἔχει σχετικὰ ὅρια τῆς γνώσεως. Κατ' ἐπιστήμην γνώσις εἶναι, λέγει ὁ Εὐγένιος, καθόσον «διὰ μόνης αὐτῆς ἐπ' αὐτὸ τὸ νοητὸν γινόμενος δύνασθαι πάντῃ ἡρεμῆται καὶ στηῖται, μηδὲν τῆς ψυχῆς περαιτέρω προεκτεινομένης.» Ἔως ἐκεῖ λοιπὸν ὅπου ἕκαστος ἐφρυσχάζῃ ἐκτείνεται ἡ ἐπιστήμη, ἡ ἐσχάτη αὕτη ὁμῶς εἶναι φανερόν ὅτι παραλάσσει δι' ἑνα ἕκαστον, ὥστε εἴμεθα ἐγκαταλελειμμένοι εἰς τὴν ἀβεβαιότητα. Τοῦτο θέλουσα ν' ἀπορύγῃ ἡ σημερινὴ ἐκλεκτικὴ Σχολὴ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐβρίθῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ κοινοῦ νοῦς (Sens commun), εὐχαριστουμένη ν' ἀκολουθῇ δασμῖα τοὺς θριάμβους του, εἰς τὸ θέατρον τοῦ κοινωνικοῦ εἴου, ὅπου ἡ γνώμη τῶν πλειόνων εἶναι τὸ μέτρον τῆς ὁρθότητος.

Ἡ λογικὴ ἐγγραφή εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ εἶναι τωόντι ἔργον ἀξίον προσοχῆς διὰ τὴν καλλονὴν καὶ εὐφράδειαν. Ἀν δὲν δύναται ποτὶς νὰ συγκριθῇ μετὰ τὴν μεγαλοπρεπὴ καὶ ἐμβριθῆ ἀπλότητα τῶν ἀρχαίων, ἔχει ὁμῶς μεγάλην συγγένειαν μετὰ τὸν Κλέμεντα, τὸν ὁποῖον ἴσως ὑπερβαίνει κατὰ τὴν μετριοτέρην χρῆσιν ἐπεισοδίων καὶ παρεκβάσεων. Κατὰ μέγεθος τοῦτου συμμειγνύει τὰς ἐποχὰς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης, ὥστε δὲν εἶναι ἄνθος Ἀττικισμοῦ, ἀλλ' ἀνθὼν πολυσύνθετον σύμπλεγμα.

Μετὰ τὴν λογικὴν εἰσέδωκεν ὁ Εὐγένιος στοιχεῖα μαθηματικῶν κατὰ τὸ ἔτος 1767 ἐν Λειψία ἐπίσης δαπάνη τοῦ Ἰατροφιλοσόφου Θ. Μανδαχάστου, ἀφιερῶσας αὐτὰ εἰς τὸν Ἀλέξ. Σ. Γκίχαν Βοϊβόδαν. Τὸ πόνημα τοῦτο ἐλήφθη μετὰ τινὰς προτῆκας ἀπὸ τὰ μαθηματικὰ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Μαγδεβουργικῆς Χάλλης, Σεγγέρου, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνδιητάτο ὁ Εὐ-

γένιος, καθὼς εἶδομεν ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του καὶ καθὼς λέγει εἰς τὸ προοίμιον. Τὸ εὐγγραμμά περιέχει Ἀριθμητικὴν, Γεωμετρίαν, Λογαριθμούς τῶν Ἡμιτόμων καὶ τῶν Ἐφαπτομένων καὶ παραπομπὰς εἰς τὰ τοῦ Εὐκλείδους Στοιχεῖα. «Ἐγὼ μὲν οὖν, ὡς παῖδες Ἑλλήνων φιλεπιστήμονες, προσφωνεῖ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας, τοῦ θαυμαστοῦ ἀνδρὸς ἀρθύνης ἡμῶς ἐνδεδωκότος, καθάπερ ὁ Λυδὸς τῷ Ἀθηναίῳ Ἀλκμαίῳ, ὁπόσον ἂν βουλοίμην τε καὶ δυναίμην τοῦ θησαυροῦ ἀποφέρεισθαι, τάχα ἂν καὶ τοὺς κοτόρνους ἡμῖν ὡς ἐκεῖνος ὑπ' ἀπλειστίας καὶ τὸν κόλπον πάντα ἐνέπληρα.» (ἀκολουθεῖ)

Ι Ν Δ Ι Α .

Ἐπισκερθέντες ἤδη (1) μέρη τινὰ τῆς ἀπεράντου Ἰνδικῆς χερσονήσου, παρέστημεν μάρτυρες εἰθίμων καὶ ἡθῶν περιέργων, πάντῃ διαφόρων τῶν ἡμετέρων. Ἐμάθομεν πῶς δρέφῃ δλόγμυνα, ἀλειφόμενα μετὰ χρώματα συνέρχονται εἰς γάμον ἐν Βομβάῃ καὶ Σουράτῃ, καὶ πῶς, ἐκσπενδονίζοντα κατ' ἀλλήλων νερόν διὰ τοῦ στόματος, καθιερῶσιν αὐτόν, πῶς κηδεύονται μελιτόπηκτοι οἱ ἱερεῖς τῆς Βιρμανικῆς ἐπικρατείας, πῶς ἐκपुरεύονται ἐν Δελίᾳ οἱ νεκροί, ὁποῖαι αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ καὶ αἱ παιδικαὶ τῆς Βομβάης, καὶ πῶς διοικεῖ στίση καὶ πλήθη ὁ ἡγεμὼν τῆς Γαιπόρης λαμοτομῶν ἐλέφαντας, καὶ λέοντας, καὶ τίγρεις, καὶ σὺάγρους... χορτίνους! Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκολουθοῦντες τὸν περιηγητὴν τὸν ἐκθίσαντα καὶ μετὰ ἀκρίβειαν καὶ μετὰ χάριν τὰς περὶ Ἰνδικῆς ἀναμνήσεις του, [Φυλλ. ΙΔ'] θέλομεν μεταβῆ εἰς Καλκούταν, ἀπὸ δὲ Καλκούτης εἰς τὸν ἱερὸν ποταμὸν, καὶ ἀπὸ τούτου θέλομεν ἴσως περιπλανηθῇ καὶ εἰς ἄλλας χώρας. Τηροῦντες ὁμῶς τὸ προνόμιον τὸ ὁποῖον ἐπαφηρίσαμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς διὰ τῆς τελευταίας διατριβῆς, θέλομεν εὐρεθῇ ἁμέσως εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῶν Βρετανικῶν Ἰνδιῶν, χωρὶς νὰ λεπτολογήσωμεν περὶ τῶν ὁδῶν τὰς ὁποίας διετρεῖσάμεν, καὶ περὶ τῶν τόπων δι' ὧν διέβημεν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Καλκούτα ὁμοιάζει πολὺ τὴν Πετρούπολιν, κρίνομεν περιττὸν νὰ διατρίψωμεν εἰς πόλιν ἔχουσαν φυσιογνωμίαν κοινὴν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀς σπεύσωμεν ἄρα πρὸς τὰς ὄχθας ὅπου κατεσχένωσεν ὁ εὐκλεὲς προπάτωρ, ὅχι τῶν Ἑλλήνων ἡμῶν, ἐπειδὴ ἦτο ἑτερόχθων, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων, καὶ ἴδε τὰ κῆπη τοῦ ποταμοῦ, καὶ δωμαῖς θεῶν ἰδρύσαστο.

Καὶ πρῶτον ἄς ἴδωμεν πλήθη Ἰνδῶν λουομένων ἐντὸς τοῦ Γάγγου! Ὁ Γάγγης, ὡς κάνεις ἐξ ἡμῶν δὲν ἄγνοεῖ, ἔχει τὴν ἀρετὴν ν' ἀποπλύνῃ τὸν ῥύπον καὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν! Ἐντὸς αὐτοῦ ἐλούσθη καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐντὸς αὐτοῦ ἐλούσθη καὶ ὁ ἡμέτερος Γαλανός, ὁ πλουτίζας τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν διὰ Βαλαβαράτας καὶ Μαχαβαράτας καὶ ἄλλων ἀξίων λόγου μεταρράπτων ἐντὸς αὐτοῦ ἤθελον σπεύσει νὰ λουσθῶσιν, ὑποθέτω τοῦλάχιστον, καὶ πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες τῶν μερῶν τούτων, ἴδαν, καθὼς χριστιανοί, δὲν ὁμολόγουν καθ' ἑκάστην

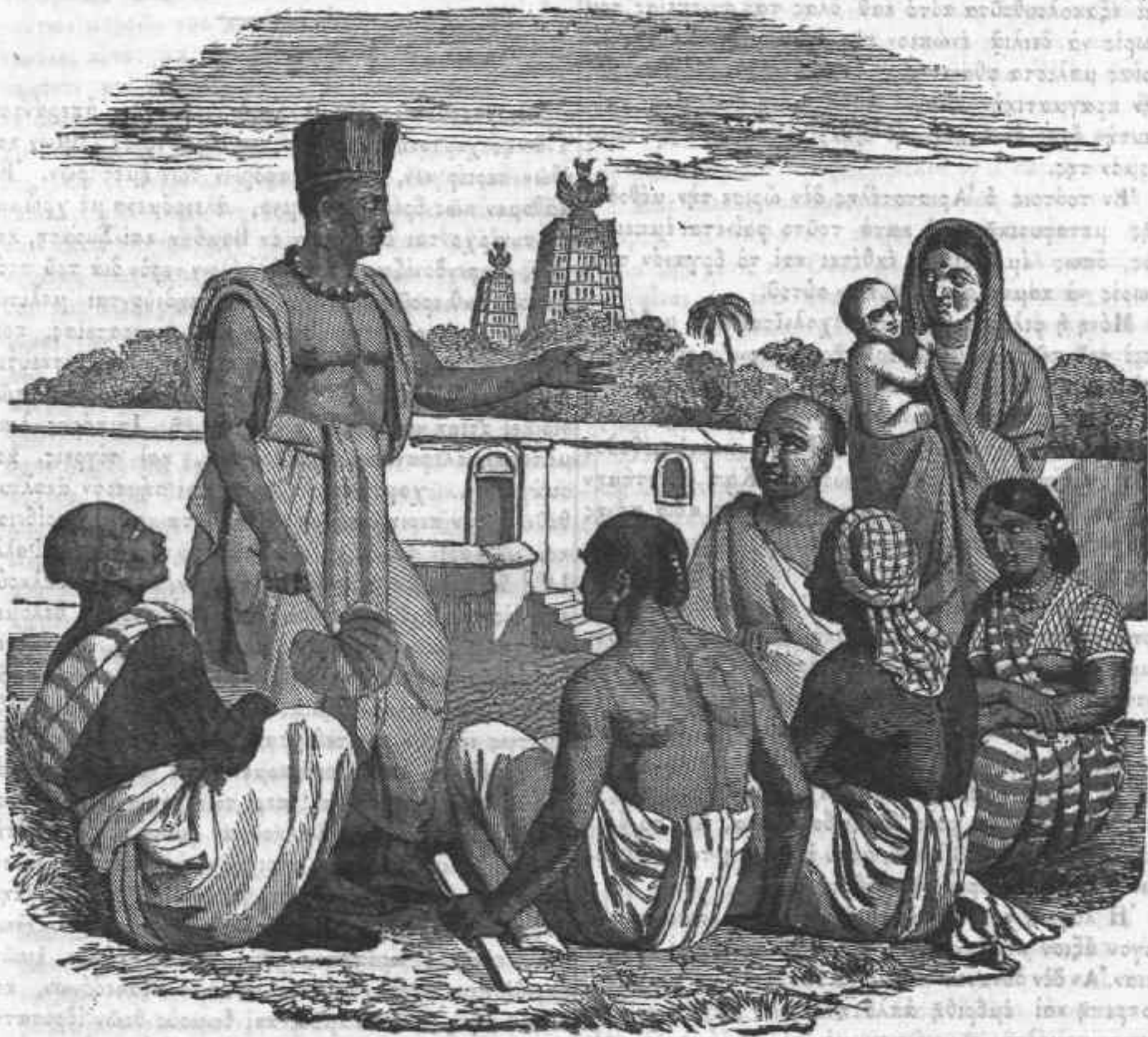
[1] Ἴδε Πανδώρας φυλλαδ. Γ' ΙΔ' καὶ ΙΔ'.

προσευχόμενοι μετὰ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως, «τὸ
δυσανέκτιστον αἶσχος τῆς μιαιθείας ψυχῆς των.»

Μετὰ τὰ πλήθη ταῦτα ἱ: ἴδωμεν, ἐνταῦθα μὲν
νέον κείμενον κατεκκληρότα καὶ σχεδὸν ἄπνουν ἐπὶ
τῆς ἁμμου, καὶ παραυλαττόμενον ἀπὸ φίλον περίλυ-
πον, ἐκεῖ δὲ σεμνοπρεπῆ βραχμάν, ὅστις, ἐψιμαί-
θωράκον ἔχων τὸ πρόσωπον, τὸ στήθος καὶ τοὺς
ὤιους, καρηκομῶν καὶ στεφανηροῶν, διδάσκει χαι-
ρονομῶν τοὺς παρακαθημένους, παρκαῖ τωρὸν βραχ-
μίνων ἀναπαυσμένων ἐπὶ θρανίων ξυλίνων ὑπὸ τὴν
ἐκὶν ψαθῶν καὶ φύλλων, καὶ πορρώτέρῳ φακίρας (1)
ῥυπαροῦ, καὶ γέροντα ψυχ-ῥῥαχούντα, μετακομισθέντα

Τοιαύτη ἡ ἀένναος ἀκηνογραφία τῆς ὄχθης τοῦ
Γάγγου ποταμοῦ!

«Χθὲς, λέγει ὁ ἡμέτερος περιηγητής, ἀπῆντησα
τὸν ἀσθενῆ νέον, καὶ εὐαύματα ἰδὼν αὐτὸν ζῶντα,
ἐνῶ τὴν προτεραίαν ἦτο ἡμιθανής. Ὁ φίλος του δὲν
ἦτο πλέον κλητίον του. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐκπληρώσας
καθῆκον ἀδελφικόν, ἐπανῆλθεν εἰς τὰς συνήθεις ἐνασχο-
λήσεις του. Βραχμάν τι; ἐξελθὼν τοῦ κοινοῦ
λουτήρος ὁμοῦ μὲ τὸν πίθηκά του, ἀνεχώρει φέρων
αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων· ἀμφοτέρων δὲ τὰ μέτωπα ἦσαν
ἐρυθροβαρῆ. Ἡοὶ καὶ ποῦ ἐβλεπον ἀμάξας ἀπὸ κατα-
βολῆς κόσμου, πλήρεις μεγιστάνων Ἰνδῶν, νέων, γε-

Βραχμάν ιεροκηρύττων.

εἰς τὴν ὄχθην ἐπ' ἐλπίδι ζωογονήσεως, καὶ νέον ἀναδυ-
θέντα καὶ ἱστάνμενον γυμνὸν ἀπέναντι τῶν ἀκτίνων τοῦ
ἡλίου, καὶ πομπὴν νεκρικήν, καὶ σμήνη ὄγκροτάλων, καὶ
γυπῶν καὶ ἄλλων σαρχοδόρων ὀρνέων συναγελαζομένων
περὶ τὴν τελευταίαν κατοικίαν τῶν θνητῶν, καὶ ζωη-
ράς καὶ εὐλυγίστους βραχμανίδας, πορευομένας πρὸς
τὸν ποταμὸν διὰ νὰ λουθῶσι, καὶ τέλος καπνὸν, ποτὲ
μὲν ἀνυψούμενον ἐλικοειδῶς, ποτὲ δὲ ἐκτεινόμενον ὀ-
ριζοντίως, καὶ δισκορπιζόντα ὁσμὴν ἀποτρόπαιον, τὴν
ὁσμὴν σωματίων καιομένων!

ρόντων, μεγάλων, μικρῶν, ἐκ τῶν ἀσῆμων ἐκείνων
μεγιστάνων, εἴτινες κατοικοῦσιν εἰς τὰς δυσώδεις
συνοικίας τῆς παραδόξου μητροπόλεως τῆς ὀνομαζο-
μένης Καλκούτης. Ἐκ τούτων ἄλλοι ἐκάθηντο γυμνοί,
ἄλλοι ἦσαν βαθυπλόκαμοι, καὶ ἄλλοι ἔφερον κεφαλοδέ-
σμα θεατρικὰ πτερωτά, καὶ ἐσθῆτας λεπτὰς. Οἱ ὑπη-
ρέται, γυμνοὶ ἢ ῥακενῶνται, ἢ ἔτρεχον πλησίον τοῦ
ὀχλήματος πεζοί, ἢ ἐκρέμοντο ὀπισθεν αὐτοῦ, ἢ ἱστάντο
ὄρθιαι.

Περίεργος ἡ μᾶλλον φρικώδης εἶναι ἐορτὴ τις τε-
λουμένη πρὸς δόξαν τῆς θεᾶς Καλῆς. Τῆς θεᾶς ταύ-
της οἱ ὁπαδοὶ ὀνομάζονται τοῦχοι, καὶ τὸ πρῶτιστον

[1] Εἶδος δερβιτιῶ. ἡ μοναχὸν.

δόγμα τῆς θρησκείας αὐτῶν εἶναι τὸ νὰ φονεύωσιν ὅσους πλείονους ἀνθρώπους δύνανται, διὰ νὰ ἐκδυσωπῶσι τὴν θεάν. Ἡ θρησκεία αὕτη, ἥτις, μείνας ἀγνώστους ἐπὶ χιλιάδας ἐτῶν, μόλις ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Ἀγγλων, διαιρεῖται εἰς τρεῖς αἵρέσεις ἡ μία ἀπαγχονίζει, ἡ ἄλλη ἐμπήγει ἐγχειρίδια εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τι ἄλλο μέρος τοῦ σώματος, ῥίπτουσα τὰ θύματα ἐντὸς φρεάτων ἢ λάκκων, καὶ ἡ τρίτη φαρμακεύει ἐπ' βοηθοῦσα τὸ δηλητήριον καὶ διὰ πληγῶν. Ἐκαῖνοι τοὺς ὁποίους ἐγνώρισαν ὁ περιηγητὴς ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαγχονισταί.

«Εἷς ἐξ αὐτῶν, λέγει, εἶχεν ἀπαγχονίσει ἑξακοσίους καὶ ἐπέκεινα, ὡμολόγει δὲ τοῦτα μὲ ἀπειρον εὐχαρίστησιν. Τὸ ἥθος τοῦ ἦτο σεμνὸν ἂν καὶ ἀνάλογητον καὶ νωθρὸν, αὐτὸς δὲ καθάριος καὶ κομψὸς μάλιστα. Εἶχεν ἡλικίαν ἐξήκοντα ἐτῶν, καὶ περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του. Ἄλλος τις

σώματος, συμβαίνει τι τὰ μέγιστα λυπηρὸν εἰς τὸν φονευθέντα.

Οἱ ἀποτρόπαιοι οὗτοι τοῦτοι π ατεύουσιν ὅτι πᾶσα πανουργία εἶναι θεμιτὴ διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν σκοπὸν τῶν. Προσέρχονται εἰς τοὺς ξένους, ἐξοικειοῦνται μὲ αὐτοῦ, τοὺς εἰδαποιοῦσιν ὅτι τρέχουσι κίνδυνον ἐκ μέρους τῶν κούγων, προσκαρτεροῦσι μὴνας ὀλοκλήρους, καὶ ὅταν τέλος φθάσῃ ἡ κατὰλληλος ὥρα, ὅταν πετάξῃ ὁ κόραξ πρὸς τινὰ διεύθυνσιν, ἡ διαβῇ ὁ θῶς ἐξ ἀριστερῶν τῆς ὁδοῦ, ἐκτελοῦν τὸ σχέδιόν των. Πάντης θρησκείας ὁπιδ' ὅς δέχεται εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ αἵρεσις αὕτη, ἥτις εἶναι παράδοξον πῶς ἐπεκράτησε μεταξύ λαοῦ τόσῳ χειροῦθους ὡς ὁ Ἰνδικός.

Ἀλλ' ἂς ἀποχαιρετίσωμεν καὶ τὴν θεάν *Καλὴν*, καὶ τὸ καλὸν τῆς, καὶ τοὺς τοῦτους τῆς, καὶ ἐπιδύντες ἀτμοπλοίου ἂς μεταβῶμεν εἰς Βενάρην, ὅπου θέ-

Χωρίον Βεγγαλικόν.

σεβασμιώτατος πρεσβύτης, ἐκαυχᾶτο ὅτι ἀπηγγόνισεν ἑνεακοσίους ἐνενήκοντα ἐννέα! Καὶ οἱ δύο δὲ οὗτοι ἦσαν ἐντὸς φυλακῆς ὅπου ἐμελλον νὰ διανύσωσι τὸ λοιπὸν τοῦ βίου αὐτῶν· διότι οἱ Ἀγγλοι, ἂν καὶ τιμωρῶσι μὲ θάνατον πολλοὺς τῶν τρομερῶν τούτων κακούργων, διὰ νὰ ἀνακαλύψωσιν ὅμως καὶ ἄλλους τοιοῦτους χαρίζουσιν εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν τὴν ζωὴν. Ἐννοεῖται ὅτι οὗτοι, καὶ τοὶ καταδικασμένοι εἰς αἰώνιαν φυλάκισιν, δὲν δυσκολεύονται νὰ προδίδωσι τοὺς ὁμοθρήσκους των, ἐπὶ τῷ ὄρω ὅμως τοῦ νὰ μὴ γίνῃ χρῆσις πρὸς ἐκτέλεισιν τῆς θανατικῆς ποινῆς ἄλλου μέσου πλὴν τοῦ τῆς ἀρχόντης. Κατ' ἀρχάς, πρὸς πλείοντον παραδειγματισμόν, εἶχεν ἀποκεφαλίσθῃ τις τῶν φοβερῶν τούτων ἀπαγχονιστῶν· ἀλλ' οἱ προδότες ἐσιώπησαν ἀμέσως, διότι, κατὰ τινὰ θρησκευτικὴν δοξασίαν, ὡςάκις ἡ κεφαλὴ χωρίζεται τοῦ

λομενφθάσει, ἐὰν συντρέξῃ ὁ καιρὸς, ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ἡμερῶν.

«Ἀναχωρήσαντες ἀπὸ Κολκούτης, ἐξακολουθεῖ ὁ περιηγητὴς, ἐπλέομεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ποταμοὺς στενοὺς δι' ὧν σχηματίζεται ἡ ὁλόγον Δέλτα, μετὰ ἐν νησιδίων τελματωδῶν, συμφύτων καὶ ἀσκοιτικῶν. Καθ' ἑσπέραν ἠγχυροβολοῦμεν, φοβούμενοι μὴ ἐγγρίψωμεν εἰς σύρσεις ἐξ ὧν γένηι ὁ Γάγγης. Ἀξιωματικοὶ τινες Ἀγγλοι συμπλωτῆρες ἡμῶν, ἐπισχεφθέντες τὴν ὁχθρὴν ἐν καιρῷ νυκτὸς διὰ λέμβου, ἐπυροβόλησαν. Εἰς δὲ τὴν βολὴν ταύτην ἀπεκρίθηται μυρία κραυγαὶ θῶων, καὶ βρυχηθμὸς τίγρεων διὰ καὶ διεξοδικός, ὁμοιάζων ἐκρῆξιν ἡφαιστείου. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐπέστρεψαν ταχεῖς καὶ ἐντρομοὶ εἰς τὸ πλοῖον.

«Τὴν αὐγὴν ἀνεσπάρσαμεν τὴν ἄγκυραν· ὅταν δὲ ὁ ἥλιος διεσχέδατο τὰς ὕγρας ἀλλὰ θερμὰς ἀναθυμιά-

σαις τῆς λοιμώδους ἐκείνης ἐρήμου, ἴδομεν κροκοδείλους, ἄλλους μὲν κειμένους ἀκινήτους, ὡς ἂν ἦσαν ἐκ χαλκοῦ, ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς στενῆς ὁχθῆς ἥτις διαχωρίζει τὸ δάτος ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ἄλλους δὲ οἰοῦναι ἐνεδρεῦντας ἐντὸς φάραγγος, καὶ ἔχοντας τὸ μὲν στόμα χαῖνον πρὸς τὸ ὕδωρ, τὸ δὲ σῶμα ὑπὸ τὴν ἀμριλαφῇ σκιᾷ τῶν τροπικῶν δένδρων. Τὰ ἀπὸ ταῦτα ζῶα εἶχον μῆκος δεκαπέντε καὶ εἴκοσι περίπου ποδῶν. Ἀξιωματικὸς τις ἐκένωσε κατὰ τινος ἐξ αὐτῶν τὸ τηλεβόλον τοῦ περιέχον λεπτὰ σφαιρίδια, ὃ δὲ κροκοδείλος πληγωθεὶς ἀνεπήδησε καὶ ἐπεσεν εἰς τὸν ποταμόν. Οὕτω πῶς ναυπορήσαντες πέντε ἡ ἑξ ἡμέρας, ἴδομεν ἐπὶ τέλους πρώτην φοράν μετὰ τὴν ἐν Καλκούτῃ ἀναχώρησίν μας λέμβον ξυλοκόπων Βεγγαλῶν, καὶ ἔπειτα πολλὰ χωρία, τῶν ὁποίων αἱ καλύβαι ἦσαν κατεσκευασμέναι ἐν μέσῳ δασῶν κοκκοφεινίκων καὶ ἄλλων δένδρων διὰ καλάμων Ἰνδικῶν καὶ ψαθῶν ἐκ φύλλων φοίνικος. Αἱ γυναῖκες ἦσαν ἡμίγυμνοι, τῶν δὲ ἐκλυκόμενων ἀνδρῶν τὸ βλέμμα ἦτο ἄγριον καὶ ζοφερόν. Παιδία ἐπαιζον χαριέντως ἐπὶ τῆς ἄμμου. »

Ἡ Βενάρη, ὅπου ἐφθασεν ὁ περιηγητὴς μετὰ τινος ἡμέρας, ἂν καὶ περίεργος καὶ γραφικὴ, δὲν εἶναι πόλις μεγάλη. Αἱ οἰκίαι τῆς εἶναι τριόροφοι καὶ πυκναί, οἱ γὰρ μικροὶ καὶ γεγλυμμένοι ὡς πεσοὶ ζατρίκιου, ἐκτὸς τῶν ὁποίων κυκλοφοροῦσιν ἀενάως βραχμάναι καὶ φακίραι ποικιλοθαφεῖς, ταῦροι μικροὶ καὶ λευκοί, ἀνθηφόροι καὶ χρυσόκεροι, γυναῖκες ἡ μίγυμνοι καὶ δακτυλιοφόροι ῥαντίζουσαι μὲ ὕδωρ πλῆθος ἀνδρεϊκέλων, ἡ λίθων κυλινδρικών καὶ στρογγύλων πρὸς τὴν ἄνω ἄκρην, καὶ ἱππεῖς ἀλλόκοτοι φέροντες τόξα ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς οἱ θεοὶ τῆς μυθολογίας, καὶ βέλη ἄνευ φαρέτρας, καὶ ἀναδαινόντες ἱπποὺς βεβημένους μὲ χρῶμα ἐρυθρὸν καὶ κυανοῦν. Εἰς τὰς στενωπάτας ὁδοὺς βλέπεις ἀδιακόπως ἐλέφαντας παραδόξως πῶς κεκοσμημένους, μόλις διατρίζοντας μὲ πᾶσαν τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, τῶν ναῶν, τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων, τῶν ὁποίων πολλάκις συμπρασύρουσι καὶ τοὺς ἐξώστας καὶ τὰ προστέγια. Νομίζεις ὅτι θέλουσι συντρίβει βεδίζοντας καὶ τὰ παιδία καὶ τὰς γυναῖκας· καὶ ὁμως οἱ κολαστοὶ ἐκεῖνοι ἀπομακρύνονται μὲ πολλὴν προσοχὴν χωρὶς νὰ τὰς ἐγγίτωσιν. »]

Ἀλλ' ὡς μεταδῶμεν μετὰ τοῦ περιηγητοῦ καὶ εἰς τὸ βασίλειον Ἀούδης διὰ τὴν θαυμάσιον μετ' αὐτοῦ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ Λουκνός. Ὁ περιηγητὴς κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρέσβους τῆς Ἀγγλίας, ὅστις προσέφερε πρὸς αὐτὸν ἕνα τῶν ἐλεφάντων τοῦ διὰ νὰ περιέλθῃ τὴν πόλιν « Προκύφας, λέγει, τοῦ παραθύρου ὁ πρέσβυς ἐφώνησε, καὶ παρευθὺς ἐξῆλθε τοῦ κήπου τὸ γιγαντιαῖον τετράποδον φέρον ἐπ' ὤμων σκῆνωμα ἀργυρόχρυσον, κατεστολισμένον μὲ στοιδάδας φευδῶν ἀδαμάντων, καὶ σμαράγδων, καὶ ἀνθράκων κρεμαμένων περίξ αὐτοῦ. Τὸ σχῆμά του ἦτο ὅλως περίεργον καὶ ἰδιόρρυθμον· παρίστα δύο κύκλους ἀργυρηλάτους· τὰ ἐρυθρὰ καὶ περίχρυσά ἐπικαλύμματα ἡττραπηδῶλον, καὶ ὁ λευχεῖμων ἐλεφανταγωγὸς ἐ-

φερεν ἐπὶ τῶν ὤμων σάλιον ἑκασμίριον. Ἀνέβην δὲ εἰς τὸν ἐλέφαντα διὰ κλίμακος, ἐνῶ ὑπηρέτης φέρον ὡσαύτως ἑκασμίριον ἐκάθησεν ὀπισθέν μου, καὶ ἀνεχωρήσαμεν προπορευομένου ἱππέως στρατιωτικοῦ, περιέργως ἐνδεδυμένου.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΟΤΙΜΟΝ ΥΔΩΡ ΕΝ ΤΗΙ ΘΑΛΑΣΣΗ. Περὶ τὴν νοτίαν ἀκτὴν τοῦ Περσικοῦ κόλπου ὑπάρχει παράδοξόν τι γεωλογικὸν φαινόμενον. Τριάκοντα περίπου πηγαὶ γλυκέος ὕδατος ἀναβρύνουν εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, εἰς βάθος τριῶν καὶ τεσσάρων ὀργυῶν πολλάκις. Οἱ περίοικοι Ἀραβες, ἐπιδέξιοι ὄντες ἀλιεῖς μαργαριτῶν, ῥίπτονται εἰς τὰ κύματα, καὶ δύντες μέχρι τοῦ πυθμένος, κρατοῦντι πρὸς τὴν πηγὴν ἀνοικτὸν τὸ στόμιον δερματίνου ἀτκοῦ, δυναμένου νὰ περιλάβῃ τέσσαρας ἡ πέντε γόχας ῥευστοῦ· ἡ δὲ δύναμις τοῦ ἀναβρύνοντος ὕδατος πληροὶ ἐν ἄκαρῃ τὸν ἀτκόν, καὶ αὐτοὶ, κλείσαντες τὸ στόμιόν του ἀμίσως, ἀνέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μὲ καθαρότατον καὶ ἐντελὲς πότιμον ὕδωρ.

ΠΑΙΔΙΑ ΣΥΓΚΕΚΟΛΛΗΜΕΝΑ. Εἰς Μεδράς τῆς Ἰνδικῆς ἐγεννήθησαν ἐν 1824 δύο κοράσια, ὡς τὰ γνωστὰ Σιάμια παιδία, οὕτω καὶ αὐτὰ συγκεκολλημένα ἀπὸ τοῦ στέρνου μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, αὐτὼς ὥστε ἴσταντο κατὰ πρόσωπον, καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν ἦσαν ἡναγχαζόμενα νὰ διατηρῶσιν ὅταν ἐκοιμῶντο. Τὰ κοράσια ταῦτα ἐξετάσθησαν ὅτε ἦσαν τριετῆ. Τὸ ἀνάστημα τοῦ μὲν ἦτον 34 δακτύλων, τοῦ δὲ κατὰ ἐν τέταρτον δακτύλου ἐλαστον. Κατὰ τὴν μορφήν ἦσαν ὁμοιότατα· αἱ δὲ κεφαλαὶ τῶν ἐρκίνοντο ὡς συμπίεσθαι ἐκατέρωθεν. Ἐπεριπάτου· πλαγίως ἡ ἀφ' ἐκυτῶν στρεφόμεναι. Συνήθως, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, ἐκοιμῶντο συγχρόνως. Δὲν ἐφώνηζον δὲ ὁμοῦ, καὶ ὅταν ἐκεντῶντο τὸ ἐν, τὸ ἄλλο δὲν ἠσθάνετο· ὅταν ἰσῶως ἐκεντῶντο εἰς τὸ μέρος καθ' ὃ ἦσαν ἡνωμένα, ἠσθάνοντο τότε ἀμφοτέρω. Ἐνθαλίον δὸθέν εἰς τὸ ἐν ἐνήργει ἐπ' ἀμφοτέρων αἱ κινήσεις τῶν δὲ ἐγίνοντο τακτικῶς, ἀλλὰ οὐχὶ συγχρόνως. Εἶχον πάθει ἐνταυτῷ εὐλογίαν καὶ ἰαθήσαν, ἦσαν δὲ καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ ὑγιῆ καὶ ἄρτια. Τὸ ἐν, εὐρωστότερον τοῦ ἄλλου φαινόμενον, ἦτον καὶ εὐθυμότερον καὶ λαλίστερον. Ὅταν ἐβλεπον πρὸς ἐναντίας διευθύνσεις, καὶ μάλιστα πρὸς τὰ ὀπίσω, περιέπτυσσον τοὺς βραχίονάς των καὶ τὰς χεῖράς των. Τὰς κλίμακας ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον μετὰ πολλῆς εὐκολίας, καὶ ἐπαιζον μὲ τὰ λοιπὰ παιδία. Ἡ μήτηρ οὐδὲν ἐκτακτὸν ὑπέφερε κατὰ τὸν τοκετόν, καὶ ἐκτοτε ἔστεκεν ἄλλο ζεύγος διδύμων, ἀλλὰ τούτων κεχωρισμένων.